

Jonas Sjöstedts tal i Hornstull, 2018-08-18

Vänner, vänsterpartister,

Vilken dag vi har! Precis nu samlas vi i vänstern på 41 platser runtom i landet och har det här mötet tillsammans. Jag vet att ni följer det här i gammelgården i Leksand och på fikabuffén i Skellefteå. Hej på er alla på plats i Malmö, hej bästa Gävlebor! Och välkomna hit alla ni här i Hornstull!

Vi samlas för att göra den bästa valrörelse vi någonsin gjort. Nu sätter vi igång den på riktigt.

Vi har det här mötet idag i byn Alsen i Krokoms kommun i Jämtland och vi har det här på Södermalm. Det är ju sådana vi är i vänstern. Vi kommer från olika håll och har olika bakgrunder, men vi håller ihop. För vi vill åt samma håll. Vi vill ha ett land som håller ihop. Ett Sverige där några inte ser ner på andra. Ett land där ingen hålls tillbaka av orättvis ekonomi, av sitt kön eller sin bakgrund. Att vi kan se varandra i ögonen som jämlikar. Visst är det någonting vackert?

Vi lever i ett land där några har hur mycket pengar som helst, samtidigt som andra inte har råd att gå till tandläkaren. Jag tycker det är fel att politiken i det här landet alldeles för länge har gynnat de med alla pengarna, inte de som har för lite. Under de senaste årtiondena har vi fått ett skattesystem som är fullt av luckor – för de i toppen. Och i andra änden av skalan har vi så många som arbetar hårt, men ändå aldrig tycks få det bättre.

Stora delar av det som vi förut ägde gemensamt, det har nu privatiserats och blivit business för de i toppen att göra vinster på. Det är allt från våra bostäder till vårdcentralerna och skolorna vi går i. Det är elmarknaden och järnvägen.

Här i Stockholm har högern i praktiken skänkt bort gemensamma verksamheter. Affärer som gjordes under Ulf Kristerssons tid här i Stockholms stadshus, de har i efterhand blivit klassade som olagliga.

Så Ulf Kristersson, nästa gång du pratar brott och straff: Glöm inte att också prata om förskingring!

Vänsterpartiet vill gå en annan väg. Vi tycker de i toppen redan har tillräckligt. Vi tycker det är viktigare att lyfta de ensamstående mammorna. Och pensionärerna. Och ungdomarna som inte kan hitta någonstans att bo. Under de senaste fyra åren har vi fått igenom flera höjningar av underhållsstödet till ensamstående föräldrar. Vi har infört gratis glasögon för barn och vi har sett till att ungdomar nu i sommar har åkt gratis i kollektivtrafiken. Om du går in på apoteket här borta så är det gratis att hämta ut medicin för barn. Alla ska ha råd, oavsett om du har stor eller liten inkomst.

Det är ett sådant parti vi är. Vi har visionerna om jämlikhet och vi ser till att göra dem till verklighet. Totalt är det runt 80 reformer för jämlikhet som vi har fått igenom under de här fyra åren. Men vi vill mer. Vi måste ta de större greppen. Under den här regeringen har det

blivit stora hål i sjukförsäkringen och LSS. Det måste vi fixa. Har man otur att bli sjuk så ska man ha rätt till sjukpenning och ingen som behöver personlig assistans ska bli nekad. Även den som har fötts med en funktionsnedsättning har rätt till ett bra liv, träffa sina vänner och ha en fritid.

Och Vänsterpartiet går till val på att införa ett ordentligt högkostnadsskydd i tandvården. Var och en av oss, oavsett plånbok, ska ha råd med bra tänder. Alla ska kunna visa sitt leende.

Vi kan skapa jämlikhet, men för att kunna göra det måste den ekonomiska eliten bidra mer. Idag är det så märkligt att Vänsterpartiet är det enda partiet som vill att miljardärer ska betala högre skatt. Bland folk utanför riksdagen så tror jag däremot de flesta tycker det vore ganska rimligt.

Men visst, det finns de som är skeptiska. I juni la vi fram vårt förslag om röd skatteväxling – högre skatt för de rikaste och lägre skatt för vanliga löntagare och pensionärer. Det fick finansmannen Mats Qviberg att gå i taket. Han krävde att, citat, ”Jonas Sjöstedt anhålls för anstiftan till terrorbrott”. Ja vad ska man säga? Nu har det gått ett tag och tyvärr Mats – jag är fortfarande på fri fot.

Att flytta makt och pengar från de som har mycket till de som har mindre, det är också klockren feministisk politik. Kvinnor har lägre inkomster och sitter mycket mer sällan på en stor förmögenhet. De vinner på omfördelningen.

Trots alla vackra ord om att kvinnor och män borde tjäna lika mycket så fortsätter orättvisan år efter år. I arbeten där det framför allt jobbar kvinnor, där är lönerna nästan alltid lägre än där det främst jobbar män. Men det går att göra nånting åt det. Det går att se till att de som nu föds, när de går ut skolan ska de bli den första jämställda generationen.

Det kräver handling. Vänsterpartiet vill satsa fem miljarder kronor årligen på att helt enkelt gå in och höja de låga lönerna i välfärdsyrkena. Yrken där vi vet att det framför allt är kvinnor som arbetar. Alla de som sliter i korridorerna på akuten här borta på Södersjukhuset, alla de som springer i trapporna häromkring för att ge äldre en bra hemtjänst, de förtjänar så mycket mer än de får idag. Det talas mycket om hårdare tag i politiken idag. Mina vänner, det är dags för hårdare tag mot att kvinnor tjänar mindre än män. Det får vara slut på rean nu!

Att ta i med hårdhandskarna mot de ojämlika lönerna sätter saker i rullning. Det skulle göra att fler vill arbeta i välfärden. Och att få fler som vill arbeta där, det är nyckeln till att höja kvaliteten. Med mer personal kan vi få en skola som ser varje barn och en äldreomsorg man tryggt kan se fram emot. Med mer personal kan vi skapa en sjukvård som man faktiskt kan lita på.

En annan sak som behöver göras för att fler ska vilja arbeta i välfärden, det är att korta arbetstiden. Vi vill dra igång försök över hela landet. Minst en välfärdsarbetsplats i varje kommun och varje landsting ska få sex timmars arbetsdag med bibehållen lön. Det kan vara en förskola, ett äldreboende eller en sjukhusavdelning. Kortare arbetsdag med samma lön, det är ingenting ouppnåeligt. Redan idag har Vänsterpartiet drivit igenom det här på flera håll i landet. Jag har själv besökt många av dem. Det är succé efter succé.

För med kortare arbetsdag håller ryggen längre. Med kortare arbetsdag orkar man jobba kvar hela vägen fram till pension. Med kortare arbetsdag får vardagen plats med mer än bara arbete. Det blir tid för vänner och familj. Tid att sitta ned med ditt barn och verkligen lyssna på hur det var i skolan idag. Tid för själva livet. Därför vill Vänsterpartiet att Sverige under nästa mandatperiod börjar korta arbetstiden för alla. Det är dags att börja den resan!

Det är 22 dagar kvar till valet.

Vänsterpartiet går in valsporten med ett starkt stöd. Ibland får jag frågan vad det beror på. Jag tror att det beror på att folk gillar att det i alla fall finns ETT parti som inte har testat SD-retorik för att vinna valet. Och jag tror att det beror på att folk gillar partier som står för sina ideal och inte svajar hit och dit. Och jag tror att det beror på att när den yttersta högerkanten växer, så vill många visa att det också finns en helt motsatt rörelse.

Just det här sista tror jag är viktigt. Många inser att det faktiskt är skillnad om löpsedlarna dagen efter valet bara talar om en framgång för SD – eller om de talar om den oväntade och stora framgången för vänstern, för de tydligaste antirasisterna. Det skulle betyda något för samhällsklimatet. Det skulle bli en lättnadens suck för alla som inte platsar in i Sverigedemokraternas snäva människomall. Känslan skulle bli att inga ridåer är neddragna, historien är inte färdigskriven. Utan fajten fortsätter, fajten om vilket sorts land Sverige ska vara. Låt inte rasisterna lägga beslag på valnatten. Vi kan visa att så många vill något bättre!

Den viktigaste orsaken till att stödet växer för Vänsterpartiet, det är förstås att folk faktiskt tycker om Vänsterpartiets jämlikhetspolitik, den som är vår röda tråd i allt vi gör. Det känns rätt, i hjärtat. Man känner igen det. Det har fungerat förut.

Här precis bredvid ligger en gammal skofabrik: här gick det in barnarbetare genom porten för hundra år sedan. Men sen fanns det tillräckligt många som sa: så här ska vi inte ha det. De här barnen ska gå i skolan, inte stå vid en maskin. Och sen byggde vi ett samhälle som vi kunde vara mycket stoltare över. Inte ett där alla problem försvann. Folk har slitit och misslyckats i Sverige också. Men ett av de mest anständiga samhällena i världen, där ökad jämlikhet gav väldigt många människor möjligheten att forma sig ett gott liv.

Det är ett sånt land Sverige i grunden ska vara. Där man kan lita på välfärden och på varandra. Och där vi också vet att det är bra för alla om ingen lämnas efter.

Flera gånger på senare tid har jag sett kommentarer i sociala medier som låter så här: ”Vill man ha socialdemokratisk politik så får man rösta på Vänsterpartiet i år.” Jag tror inte det handlar om att vi och dem är så väldigt lika. Nej, det handlar om att nu är det vi som gör det man förut förväntade sig av Socialdemokraterna. Det handlar om solidaritet, omtanke och gemenskap. Att alltid utgå från vad som är bäst för de många. Att aldrig ställa grupper av vanliga människor mot varandra.

Man ska alltid utgå från att väljarna är kloka. För det är de. I en valrörelse kommer det alltid många bra frågor. Hur ska allt det här gå till? Hur ska det betalas? Kommer Vänsterpartiet att

ha inflytande? Och det är viktiga frågor. Vår jämlikhetspolitik är inte bara rätt i hjärtat. Som Palme sa: socialism ska vara en förening av förnuft och känsla.

När jag får de där kloka frågorna då ska jag berätta om de 80 jämlikhetsreformer som Vänsterpartiet fått igenom de senaste åren. Jag ska berätta om allt bra som händer i de kommuner och landsting där Vänsterpartiet är med och styr.

Och jag ska berätta om vår plan för att göra Sverige till världens mest jämlika land igen. Vårt förslag till miljonärsskatt. Hur vi ska flytta makt från bankerna till de som måste låna till sin bostad. Hur vi får mer pengar till välfärden genom full sysselsättning, genom att stoppa vinstuttagen i välfärden, genom att jaga skattesmitarna – ända bort till skatteparadisen om det behövs.

Jag har sett att en del andra partiledare har skrivit böcker i sommar. Det har jag inte gjort, det måste jag erkänna. Men jag känner att jag kan förklara Vänsterpartiets politik lite snabbare än så. Det behövs ingen bok för det.

Jämlikhet har jag redan pratat om. Jämlika samhällen blir så mycket bättre på att lösa de problem vi ställs inför, oavsett vilka de är. Men jag skulle vilja lyfta fram tre argument lite särskilt.

För det första. Rösta på partiet med den tuffaste klimatpolitiken. På partiet som har fört den mest ambitiösa miljöpolitiken i riksdagen. Det är Naturskyddsföreningen som säger så: "Den mest ambitiösa miljöpolitiken i riksdagen". Det är också en miljöpolitik som utgår från jämlikhet. Det måste finnas ett parti som inte slutar kräva omställning bara för att det går emot företagens intressen. Och det måste finnas ett parti som ställer störst krav på de som släpper ut mest. Den som står hemma och viker ihop mjölkpaket ska inte behöva se sitt jobb vara förgäves när andra åker förbi i bränsleslukande stadsjeepar eller har klippkort på flyget.

För det andra. Rösta på ett feministiskt parti som får saker gjort. Många makthavare andades ut när de trodde att #metoo var över. Vi andades in, och tog sats. För vi tänker ta politiskt ansvar för ett av de största folkliga upproppen i Sveriges moderna historia. För det var ju det som det var.

Vi ska ha bort de osäkra anställningarna som gör det svårare att säga ifrån och som den manliga chefen kan utnyttja. Vi ska ha bort de låga löner och de urholkade pensioner som gör att många kvinnor som behöver skilja sig ändå inte kan göra det. Vi ska se till att kraften i #metoo leder till kraftfull förändring.

För det tredje. Det kan bli ett svårt läge efter valet. Och i svåra lägen måste man veta vad man vill. Då duger det inte att svaja fram och tillbaka. Det oroar mig att Socialdemokraterna inte riktigt verkar veta vartåt de vill. Mina vänner, vi vet. Varje röst på Vänsterpartiet är en röst som ökar sannolikheten att det blir en vänsterregering. Man måste veta vad man vill.

Svårare än så behöver det inte vara. Det här hade blivit en ganska tunn bok. Men den är bra.

De säger att det går bra för ytterkantpartierna i svensk politik just nu. Och så gör de analyser om varför väljarna dras utåt kanterna.

Jag tycker att det där blir lite konstigt. Jag tror inte att någon som bestämt sig för att rösta på Vänsterpartiet i det här valet känner sig som om han eller hon var ute på en kant. Och det är de ju inte. Det är inte någon ytterkantsåsikt att de ekonomiska klyftorna måste minska. Det håller ju nästan alla svenskar med om. Jag skulle snarare säga att det som vänstern står för är en sorts sunt förnuft. Vi står för det rimliga.

Jag märker det allt mer. I den här valrörelsen har jag mött flera väljare som förut röstat borgerligt men som nu funderar på Vänsterpartiet. När deras gamla partier tävlar om att misstänkliggöra invandrare och vacklar i grundläggande rättighetsfrågor, då känner de sig inte längre hemma där.

Och de håller med om att pengar inte kan styra allt. Det finns områden som inte passar för marknadstänkande. De ser att för stora klyftor skadar ett samhälle.

Det där är utbredda uppfattningar. Det nya är att för allt fler så har det blivit uppenbart att det bara är Vänsterpartiet som företräder dem. Det är det som hänt i svensk politik.

Jag var i Piteå häromveckan. Det stod i tidningen att det var sura miner när Sjöstedt var i stan. Sånt är ju tråkigt – tills man ser att det handlade om folk som inte hade fått plats i lokalen eftersom det kommit så väldigt många.

Det är där vi är nu. Det går bra. Och det känns som om den här valrörelsen har tagit en oväntad vändning. Vanligt folk har satt sig på tvären. På ett bra sätt. Fler och fler har tröttnat på en politisk debatt som är besatt av hårdare tag, stängda gränser och att skylla allt på invandrarna. Och nu ökar stödet för oss som inte anpassat oss till den debatten.

Men, mina vänner, låt mig bli väldigt allvarlig för ett ögonblick: den där politiska debatten, som är så skrämmande i sin råhet, och att högern faktiskt pratar om att ta makten med hjälp av rasister, det gör också det här valet till ett av de viktigaste valen i modern tid. Jag vill inte dramatisera i onödan. Men valet den 9 september kan avgöra hur Sverige ska se ut för lång tid framöver. De senaste åren har Sverigedemokraterna och högern kommit närmare och närmare varandra. Nu låter de ofta väldigt lika varandra. Det är en politik för lägre löner, för mer privatiseringar och för mer till de som redan har mest. Det är politik som alltid har udden riktad mot de som är på flykt eller har rötterna i andra länder. Högerns iskalla klasspolitik och SDs råa rasism – det är det sista som jag vill se styra det här fina landet.

Vi kan se till att det inte blir så. Enormt mycket avgörs i det här valet. Inget engagemang kan sparas till senare. Och vi har ett ansvar att vinna. Vi inte bara hoppas att vinna. Vi har ett ansvar att vinna.

Med det allvaret går Vänsterpartiet ut i valspurten. Med allvar och med hopp. Självt åker jag till Sundsvall tidigt i morgon bitti. Andra drar ut på gator och torg, till skolor och arbetsplatser. För vi har saker att uträtta. Och vi vet att om vi bara gör det tillsammans så kan vi göra massor. Vi kan inte lösa samhällsproblemen utan jämlikhet. Vi får inte låta eliten dra

ifrån och lämna oss andra efter. Vi måste bygga ett samhälle där var och en av oss – där vi alla – har en plats. Ett Sverige för alla, inte bara de rikaste.